

Dave Nasser met Lynne Barrett-Lee

De grote, vriendelijke George

Vergissen is menselijk

Arizona Daily Star
Aangeboden: huisdieren
GOED TEHUIS GEZOCHT VOOR DUITSEDOGPUP
Vier maanden oude blauwe Duitsedogpup zoekt per
direct nieuwe eigenaar. Bel Dave op 123 4567.

Soms bega je een vergissing in je leven. Het was eind maart 2006 – een uitzonderlijk mooie tijd van het jaar in Tucson, Arizona – en voor me lag de *Arizona Daily Star*, opengeslagen bij de advertentie die ik een week geleden had geplaatst voor het belachelijke bedrag van \$ 40.

In gedachten maakte ik een snelle rekensom. Ik had \$ 1750 neergeteld voor onze pup, plus ongeveer zes weken speciaal puppyvoer, een extra grote mand, een halsband en een riem, een etensbak en een waterbak, en nu die advertentie. We waren onderhand zo'n \$ 2000 lichter, maar het maakte me niet meer uit. Mijn geduld was op. Ik was volledig gestrest. Ik had het helemaal gehad.

Er waren een stuk of tien reacties op de advertentie gekomen en twee ervan leken veelbelovend. Een was van een vrouw die bij een dierenorganisatie in Tucson werkte. Toen ik haar vertelde dat George me te veel was geworden, reageerde ze enthousiast. Het was meteen duidelijk dat ze een grote hondenuitdager was en dat ze onze pup dolgraag wilde. Het andere telefoontje was van een man die een paar uur verderop woonde, in Phoenix. Hij zei dat hij al twee Duitse doggen had en er graag nog een derde bij wilde.

Dat was dus voor elkaar. Met de zeer onwillige instemming van mijn vrouw moest ik nog een beslissing nemen: wie zou hem krijgen? Naar wie zou hij gaan? Terwijl ik erover nadacht lag George, die nooit ver bij Christie en mij vandaan was, naast mijn stoel op de grond, alsof hij wist dat het op dat moment de beste plek was. Ik keek omlaag en zag de glinstering in zijn helderblauwe ogen. Het was die glinstering waardoor hij meteen onze aandacht had getrokken en Christie verliefd op hem was geworden. Wist hij het? Bereidde hij zich al op het ergste voor? Had hij zich er al bij neergelegd dat hij in een kooi naar weer een ander adres zou worden verscheept?

Maar George leek niet aan zichzelf te denken. Terwijl ik mijmerde over alles wat er in zijn korte leven al was gebeurd, leek hij zich meer om mij te bekommeren. Hij ging zitten, hield zijn kop scheef en keek me aan met een blik die ik al goed van hem kende. 'Hé, baas,' leek hij tegen me te zeggen. 'Is er iets?'

Wat hij toen deed zou niet hebben misstaan in het script van een film. Hij stond op, legde zijn kop op mijn schoot en staarde me met zijn enorme blauwe ogen aan.

Ik keek weer naar de advertentie, naar de twee telefoonnummers die ik had genoteerd, en ik besepte dat ik hem niet kon

wegdoen. Hij was deel van ons gezin en hoe groot de frustratie en de problemen ook waren, je familie liet je niet in de steek. Het was tijd om me te vermannen.

Ik verfrommelde de advertentie en mikte de prop in de prullenbak. Hij ging ernaast, maar wat maakte het uit. Ik moest bellen. Soms bega je een vergissing in je leven.

En vaak sluit je een compromis in je leven, want daar draait het om in relaties. Het compromis dat ik op een zomerdag in 2005 had gesloten, was mijns inziens heel redelijk geweest. Ik wilde weer in Tucson gaan wonen, mijn geboortestad, maar het was duidelijk dat mijn toen toekomstige vrouw daar minder happig op was. We waren min of meer overeengekomen dat we spoedig zouden verhuizen en zij was op zoek naar een baan, dus het was geen kwestie meer van ‘nee’, maar van ‘ja, onder protest’. Ik wilde dat de verhuizing voor ons beiden aantrekkelijk zou zijn en dus gingen we om de tafel zitten. Ze bleek chantabel te zijn.

‘Een hond?’ zei ik verbaasd. Toen ik de vastberaden blik in haar ogen zag besepte ik dat dit deel van de overeenkomst waarschijnlijk niet onderhandelbaar was.

Christie knikte. ‘Ja. Als we naar Arizona verhuizen wil ik een hond. We hebben er tenslotte een huis, een tuin, ruimte...’

Daarmee waren al mijn uitvluchten weerlegd.

Christie was altijd al een hondenliefhebber geweest. Ik niet, ook al hadden we vroeger honden gehad. Mijn broer en ik hadden twee dwergpoedeltjes, Apollo en Sugar. Het waren heel aparte beestjes, vooral Apollo; als we hem hadden laten meedoen met *America's Funniest Home Video's* had hij waarschijnlijk de hoofdprijs gewonnen. Hij kon op zijn achterpoten staan

en dan al piesend een stukje lopen – niet een vaardigheid met grote praktische waarde, maar wel een waarbij iedereen in een deuk lag.

Hoewel Apollo en Sugar deel uitmaakten van ons gezin, had ik mezelf nooit als hondenliefhebber beschouwd. Ze stierven toen ik een tiener was, maar ik had nooit de behoefte gehad, ook niet toen ik als volwassene naar Californië was verhuisd, om weer een hond te nemen, al had het qua ruimte gekund. Zodoende had ik mijn volwassen leven in een hondvrije en zelfs een huisdiervrije omgeving doorgebracht. En dat beviel me prima. Honden betekenden verantwoordelijkheid, verplichtingen, gedoe: allemaal dingen waar ik geen behoefte aan had.

Christie was opgegroeid in Seal Beach in Orange County – een prachtige plek direct aan de Californische kust. Zij had als kind ook een hond gehad. Het was een kruising tussen een dalmatiër en een cockapoo en ze heette Spot, en was al voordat Christie was geboren deel van het gezin. Hun relatie was niet slecht maar ook niet echt liefdevol geweest. Misschien had ze Christies geboorte als een inbreuk ervaren, misschien had ze altijd al de pest gehad aan de naam Spot of was ze gewoon een chagrijnig soort hond, maar Spot had haar nooit echt gemogen, had Christie me verteld. Ze konden met elkaar overweg, maar een warme band was het zeker niet.

Spot overleed toen Christie een jaar of veertien was en ze had zich voorgenomen om ooit, als ze haar eigen huis had, ook een hond te nemen – een hond die van háár was en die ook van haar hield. Even leek haar verbintenis met mij op dat vlak een weinig productieve stap te worden, maar ik wist de dreiging af te wenden. Mijn verloofde wilde een hond en ik wilde mijn

verloofde gelukkig maken: als het haar gelukkig maakte om ons gezin uit te breiden met een hond, dan deden we dat.

‘Oké,’ zei ik, in de veronderstelling dat hiermee de zaak bezegeld was. ‘We verhuizen naar Tucson en we nemen een hond.’

Toen ik Christie in het najaar van 2003 ontmoette was ik er niet echt op uit om me te settelen. Ik had geen verplichtingen en genoot van mijn vrijheid, dus de situatie beviel me best. Ik was achtendertig en ondanks het aanhoudende commentaar van mijn ouders dat er iets moest veranderen had ik geen haast om te trouwen. Verleid door alles wat Californië had te bieden had ik Tucson ingeruild voor Los Angeles om er economie te gaan studeren. Daarna had ik geen reden gezien om terug te gaan naar Arizona. Tuurlijk, Arizona was oké, en Tucson ook, maar ik had een goed leven en een goedlopend bedrijf – veel meer had ik niet nodig. Hoezo moest er iets veranderen?

In één opzicht was ik echter misschien niet helemaal gelukkig. Toen ik Christie leerde kennen was mijn vorige langdurige relatie nog niet zo lang daarvoor geëindigd en hoewel ik eroverheen was en mijn leven weer had opgepakt, was ik waarschijnlijk diep vanbinnen nog wat kwetsbaar. En ik wilde het graag rustig aan doen, denk ik. We werden gekoppeld door mijn schoonzus, die tot de verstandige conclusie was gekomen dat de persoon met wie ik zou aankomen familie van haar zou worden en dat het dus geen kwaad kon om zich met mijn keus te bemoeien. Christie was een vriendin van haar; ze kende ons dus beiden en ze dacht dat we goed met elkaar overweg zouden kunnen.

Ze had gelijk. Christie was heel aantrekkelijk en zeer onaf-

hankelijk – dat had ik meteen door. Op ons eerste afspraakje gingen we naar een sportbar in Long Beach, waar we iets dronken en aten. Het was heel gezellig en ontspannen, maar toen er betaald moest worden werd Christie onverzettelijk. Ze piekerde er niet over om mij haar helft van de rekening te laten betalen. Ik vond dat wel leuk. Niet omdat ik niet wilde betalen – ik heb mijn best gedaan – maar omdat ik begreep dat hier iemand zat die de dingen op haar voorwaarden wilde doen. Ze was een zelfstandige vrouw en dat is ze altijd gebleven.

Ze was ook zeer aangenaam gezelschap; ze was intelligent en levendig en we gingen steeds vaker samen uit. Ondanks mijn vaste voornemen om niet te close te worden (sommige mensen zullen zeggen dat dat mijn modus operandi was geworden) realiseerde ik me dat er iets moois was gegroeid tussen Christie en mij. Niet lang daarna hadden we een relatie en toen werd het me nog duidelijker dat het leven zonder haar lang niet zo aantrekkelijk was.

Het kostte me minder dan een jaar om tot het besluit te komen dat dit de vrouw was met wie ik ging trouwen. Tenminste, als zij mij wilde, en daar was ik nog niet honderd procent zeker van. Ik plande mijn aanzoek zorgvuldig. Het was december en we zouden gaan brunchen. Ik had gereserveerd bij een prachtig restaurant boven op een klif, met een terras dat uitkeek over een grote watervlakte. Het was er knap romantisch, maar ook chic; zo'n plek waar er een kom gemengd fruit op tafel wordt gezet om van te snoepen terwijl je van je drankje nipt en besluit wat je wilt eten. Christie had geen idee wat ik tijdens de brunch van plan was. Ik was in geen tijden meer zo zenuwachtig geweest. De ring brandde een gat in mijn zak en ik wist dat ik geen hap door mijn keel zou kunnen krijgen voordat ik de

vraag eruit had gegoooid. Ik werd met de seconde gespannener. Shit, ik had dit nog nooit gedaan en ik bleef de zinnen maar in gedachten herhalen. Wil je met me trouwen?... Zou je met me willen trouwen?... Wat zou je ervan denken om mijn vrouw te worden?... Ik kon de juiste woorden maar niet vinden. Het was bijna zo erg als een sollicitatie. Wat een stress.

Het zou nog even duren voordat we aan tafel konden, dus moesten we plaatsnemen in het gedeelte met het fabelachtige uitzicht. Het was er stil; er zat maar één ander stel te wachten en zij zaten een heel stuk verderop.

‘Uw menu, mevrouw,’ zei een ober, terwijl hij haar een dik, in leer gebonden boekwerk overhandigde. ‘En u, meneer,’ voegde hij eraan toe terwijl hij me het mijne gaf.

Resoluut legde ik het op mijn schoot. Ik voelde dat het zweet in mijn handen stond. Idioot... Christie had haar menu open-
geslagen om haar keus te maken. Toen keek ze me over de bo-
venkant heen aan.

‘Gaat het, Dave?’ vroeg ze. ‘Je ziet er vandaag nogal gespan-
nen uit.’

‘Dat komt doordat ik het ben,’ zei ik, terwijl ik bijna onder
het gewicht van mijn menu bezweek. Hoe kon dit? Ik was een
man van bijna veertig, godbetert. Ze fronste en legde haar
menu ook neer.

‘Oké,’ zei ze enigszins bezorgd. ‘Wat is er?’

‘Eh,’ zei ik, terwijl ik in mijn zak naar het doosje met de ring
zocht.

Christie knipperde met haar ogen, wachtte, en zei toen:
‘Nou?’

De ober kwam aanlopen, dus ik vermoedde dat ons tafeltje
klaar was. Mijn timing bleek volkomen fout.

‘Eh,’ zei ik weer (tenminste, dat was wat eruit kwam). ‘Christie, zou je mijn vrouw willen worden?’

‘O!’ zei ze, terwijl ze weer met haar ogen knipperde. ‘O, nou snap ik het! Ik dacht even dat er iets ergs was.’

‘Is dat een ja?’ vroeg ik. Eindelijk had ik het doosje uit de zak van mijn jasje gewurmd.

‘Uw tafel is klaar,’ zei de ober.

Ze hield me in spanning – natuurlijk – totdat we hadden plaatsgenomen. Toen verlostte ze me eindelijk uit mijn lijden door zich naar voren te buigen en geluidloos het woord ‘ja’ te vormen. De ring was de juiste maat en de brunch was ook heel lekker.

We trouwden in september 2005.

Weggaan uit Los Angeles en terugkeren naar mijn geboortestad leek een natuurlijke stap in het proces van het opbouwen van ons gezamenlijke leven. En, in ieder geval voor Christie, het nemen van een hond maakte daar deel van uit. Dus terwijl ik op zoek ging naar het volmaakte huis voor ons, ging zij op zoek naar het volmaakte huisdier. Nog voordat we met inpakken waren begonnen was zij de advertenties in de kranten al gaan uitpluizen.

Ze had haar zinnen op iets groots gezet. Op haar eerste lijstje stonden allerlei rassen, waaronder een Rhodesian ridgeback en een labrador, maar Duitse doggen en Weimaraners vonden we alle twee leuk, dus de keus werd al gauw beperkt. Ze had ook heel wat onderzoek gedaan op internet en uiteindelijk besloten we dat het een dog zou worden. Als je een groot ras zocht, was een Duitse dog blijkbaar de beste keus. Het waren prima gezinshonden: ze waren rustig, blaften niet veel en braken je huis

niet af. Zelf was ik heel blij te horen dat ze niet de neiging hadden je lievelingsspullen stuk te bijten en ook niet je hele huis onder de haren bedolven. Maar zoals veel rashonden was er moeilijk aan te komen. Ondanks alle tijd die ze erin stopte had Christie toen we naar Tucson verhuisden nog steeds geen pup gevonden.

Ik maakte me er niet zo druk om. We hadden ook nog geen huis en huurden een klein driekamerappartement waarvan ik de tweede slaapkamer kon inrichten als kantoor. Het lag mooi, met uitzicht op een pleintje, maar het was ook een beetje klein en het leek me verstandig om met de pup te wachten totdat we een eigen huis hadden. En afgezien van het gebrek aan ruimte was er nog de kleine bijkomstigheid van ons huurcontract – in ons appartement waren huisdieren verboden.

Christie had echter andere plannen en schoof mijn zorg over dit kleine detail opzij. Zij wilde haar huisdier nu, meteen – mogelijk omdat het in haar aard lag om impulsief te werk te gaan, of misschien was ze bang dat ik van gedachten zou veranderen als het te lang duurde en een achterhoedegevecht zou beginnen. Maar er waren geen Duitsedogpups in Tucson en ook niet in Phoenix. In heel Arizona niet, leek het wel.

Een van de redenen was timing: je moest een pup zien te vinden die oud genoeg was om bij zijn moeder weggehaald te worden en dit was blijkbaar niet de juiste tijd. Een andere reden was het gevolg van de rashondenbusiness. Veel fokkers wilden hun pups, terecht, alleen verkopen als de koper aan bepaalde eisen voldeed. Daardoor waren er soms lange wachtlijsten. Sommige fokkers wilden referenties met betrekking tot je eerdere honden, andere wilden dat je deelnam aan het showcircuit en je pup op een bepaalde manier trainde – bijvoor-

beeld door hem altijd links van je te laten lopen zoals bij de shows. In weer andere gevallen moest je verklaren dat er met je hond gefokt mocht worden en/of dat de fokker de eerste keus kreeg bij een nest. Het was alsof ze een vinger in de pap wilden houden. Maar wij wilden onze pup zonder al die verplichtingen; wij wilden gewoon een huisdier.

Uiteindelijk verlegden we onze blik naar Californië, naar een advertentie die Christie online in de *LA Times* had ontdekt. Het was onderhand begin januari en de advertentie was door een fokker in Oregon geplaatst.

‘Bel ze,’ droeg Christie me op toen ze die ochtend naar haar werk ging. ‘Ik heb er een goed gevoel bij. En we moeten snel zijn, anders missen we de boot weer.’

Aangezien we nog lang geen geschikt huis hadden maakte ik me niet zo’n zorgen over het missen van boten. Maar Christie had die speciale glans in haar ogen gehad en het kwam geen moment bij me op om níét te bellen.

‘De ouders zijn heel groot,’ vertelde de vrouw me toen ik haar aan de lijn had gekregen en zei dat ik geïnteresseerd was. ‘De moeder is 160 pond en de vader 200.’

Zonder echt te luisteren naar wat ze zei (Wat maakte het uit? Duitse doggen waren toch gewoon grote honden?) registreerde ik haar woorden en vergat ze, aangezien ik meer geïnteresseerd was in het noteren van alle andere informatie over de pups die nog te koop waren.

‘Weet u wat,’ zei ze, ‘ik stuur u per e-mail een foto van alle pups, dan kunnen uw vrouw en u kijken welke u zou willen.’

Christie was natuurlijk opgewonden toen ze uit haar werk kwam, vooral toen ze hoorde dat de pups al bij hun moeder weg mochten (ze waren 17 november geboren), en helemáál